

SpankBoy: VÝPRASK NA ŠTĚDRÝ DEN

aneb Jak jeden chlapec dostal dárek, který si nepřál

Každý Štědrý den odpoledne chodíme obvykle někam ven, abychom vyplnili čas mezi obědem a večerí. Tentokrát je v plánu i krátká návštěva u příbuzných, kteří letos na Boží hod odlétají do teplých krajin a vrací se až po Novém roce, a tudíž by nebyla příležitost se s nimi ještě letos vidět a popřát si radostné Vánoce.

Upřímně se mi tam moc nechtělo, protože jejich oblíbeným tématem je škola, mají dvě děti, premianta na gymnáziu úžasně šikovnou holčičku na konzervatoři. A já se letos zatím ve škole moc nevyznamenal, resp. teď momentálně řeším dvě nedostatečné, čtyřky ani nepočítám. A rozhodně tedy nechci čelit otázkám, jak mi to jde.

Proto, když jsem se dozvěděl, že letos můžu zůstat odpoledne na Štědrý den doma, protože mě navštíví můj pan vychovatel, který má pro mne dárek, byl jsem rád.

Přibližně ve dvě hodiny odpoledne se rodiče s oběma sourozenci vytratil ven, s tím, že se nevrátí dříve než v pět hodin.

Krátce na to mi zavolal můj pan vychovatel.

„Už jsi doma sám?“ otázal se.

„Ano, pane vychovateli, jsem,“ potvrdil jsem mu.

„Jsem nedaleko, budu u tebe do deseti minut,“ informoval mě.

„Ano, čekám Vás, pane vychovateli,“ ujistil jsem ho.

„To je dobře,“ odpověděl vychovatel. „Zatím se svleč do trenek!“ přikázal mi.

Říkal jsem si, co má pro mě asi za dárek, když si mám na to odložit oblečení. Ale svlékl jsem se do trenek a čekal, začínal jsem tušit i věci nepříjemné.

Během deseti minut se skutečně ozval zvonek.

Pozval jsem pana vychovatele dál a nabídl mu čaj. Neodmítl. Uvařil jsem mu tedy čaj a přinesl mu ho.

„Posad' se!“ vybídl mne.

Sedl jsem si naproti němu ke stolu a očekával, co bude následovat.

„Víš, proč jsme se dnes sešli, studente?“ tázal se.

Z toho oslovení mi bylo jasné, že to nějak souvisí se školou a mé nepříjemné obavy se začaly stupňovat.

„Asi vím, pane vychovateli,“ připustil jsem, „zřejmě kvůli tomu, že si neplním své školní povinnosti...“

„Slyšel jsem, že ti hrozí nedostatečná ze dvou předmětů!“ odhalil, že ví, co jsem se bál, že bude vědět.

„Ano, pane vychovateli, to je pravda,“ přiznal jsem.

„A co s tím hodláš dělat?!“ chtěl vědět vychovatel.

„Musím si to nějak opravit,“ pokusil jsem se nabídnout řešení.

„Jak si to chceš opravit?! Vždyť po Vánocích je už pololetí!“ upozornil mě vychovatel.

„Ano, to je pravda, pane vychovateli,“ odpověděl jsem.

„Co myslíš, že teď bude?“ otázal se vychovatel.

„Nejspíš mi uložíte nějaký trest, pane vychovateli. Ale slyšel jsem, že mám do Vás naopak dostat dárek, že proto jste dnes přišel, pane vychovateli,“ snažil jsem se o svou záchranu.

„Máš pravdu, studente, dostaneš dnes ode mne dárek. A určitě ne ledajaký!“ odpověděl vychovatel a vyndal z aktovky balíček zabalený ve vánočním papíru, asi třicet centimetrů dlouhý, dvacet centimetrů široký a pět centimetrů vysoký. Položil ho přede mne.

„Co to je, pane vychovateli?“ zeptal jsem se.

„Rozbal to, uvidíš!“ vybídl mě vychovatel.

Byl jsem dost nervózní, protože jsem netušil, co celá ta hra znamená a proč mám u toho rozbalování být jenom ve spodním prádle.

Rozvázal jsem mašli, kterou byl balíček zavázaný a roztrhl papír. Byla v něm papírová krabička. Otevřel jsem ji.

Její obsah mě překvapil: dřevěná rukojeť, asi dvacet pět centimetrů dlouhá, a z ní vycházely značně silné, kožené prameny, ohnuté směrem k rukojeti a svázané jakousi tkaničkou.

„Pěkné, že?“ pronesl vychovatel.

„K čemu to je, pane vychovateli?“ zeptal jsem se, i přesto, že mi bylo jasné, že je to pomůcka k trestání.

„To hned uvidíš,“ odpověděl vychovatel.

Vyndal jsem tu věc z krabičky. Byla docela těžká. Všiml jsem si, že z rukojeti vychází šest kožených pramenů čtvercového průřezu, mohly být silné tak půl centimetru až centimetr. Proč mi to dává, pomyslel jsem si. Přejížděl jsem prsty po těch kožených pramenech a po té rukojeti a cítil jsem, jak se mi z toho dělá těsno v trenkách.

„To je pro mne, pane vychovateli?“ ptal jsem se.

„Ne, to je můj skotský bič. Tvůj dárek zůstal v krabicičce,“ vysvětlil vychovatel.

A opravdu, v krabicičce zůstal jakýsi lístek. Vyndal jsem ho.

„Přečti, co je tam napsáno,“ vybídl mě vychovatel.

Přečetl jsem, co stálo na lístku: „Sto ran na holou za neplnění školních povinností!“

Tolik? Jedna rána s takovým nástrojem musí být bolestivá až hrůza a já jich mám dostat celých sto? Vychovatel jistě viděl v mých očích strach.

„Nebo sis snad známky již opravil? Nerad bych tě trestal neprávem. Dones mi svůj studijní průkaz, ať si ty tvoje výsledky zkontroluju!“ vybídl mě.

Donesl jsem mu tedy svůj průkaz. Nebylo tam však nic, co by mi mohlo od trestu jakkoliv ulevit, naopak ještě vyšly najevo prohřešky, o kterých dosud pan vychovatel nevěděl. Dlouho se tím mlčky probíral, než vyřkl nade mnou ortel.

„No, tak to tě tedy teď budu muset pořádně zpráskat, studente!“ zhodnotil. „Víš o tom, že pořádný výprask na Štědrý den patří k tradičním lidovým zvykům?“

Věděl jsem, ale moc se mi do toho nechtělo, i když jsem si byl vědom, že si to zasloužím.

„Ale na takový nárez si tě nejdřív musím pořádně připravit!“ rozhodl.

Odvedl mě do koupelny.

„Sundej si trenky!“ přikázal mi.

Svlékl jsem si trenýrky a zůstal jsem tedy úplně nahý.

„Vyhoň se do umyvadla!“ požadoval.

Vzrušení z prvního kontaktu se skotským bičem už trochu opadlo, ale i tak se erekce poměrně rychle dostavila. Bylo to poprvé, kdy se někdo na mě díval, jak si honím brko. Byl jsem z toho trochu nervózní, ale i tak výstřik na sebe nenechal dlouho čekat. A byl i docela mohutný.

„Výborně!“ zvolal vychovatel. „Aspoň v něčem si zasloužíš výbornou!“

Mně to moc vtipné nepřišlo.

„Lehni si do vany!“ vyzval mě.

Vlezl jsem si do vany, on vzal sprchu a pustil studenou. Ochladil mi tak celé tělo.

„To je, aby ses při tom výprasku nevztekal!“ vysvětlil.

Vylezl jsem z vany, on mi podal osušku, ale nenechal mě osušit moc, například zadek jsem měl ještě docela mokrý.

„Jdi do svého pokoje!“ vyzval mne a šel si do obýváku pro ten jeho bicí nástroj, s nímž se vzápětí vrátil.

Svůj pokoj mám dost stroze zařízený, jen kovová postel, komoda, knihovna a háčky na dveřích na pověšení saka, obleku nebo kabátu.

„Tady se ohni!“ rozhodl a ukázal na komodu.

Je asi osmdesát centimetrů vysoká. Opřel jsem se o ni lokty.

„Vystrč pořádně prdel!“ vyzval mne.

Rozpřáhl se a uštědřil mi první ránu.

„Áááá!“ zařval jsem, protože to štípalo jak sto čertů.

„Ta sedla, co?“ vtipkoval vychovatel. „Neboj, už máš jen devadesát devět ran!“

Rozpřáhl se znovu a práskla další rána.

„Áááá! To bolí, pane vychovateli!“

„To musí bolet, jinak by ses nepoučil,“ vysvětlil. „Hezky drž, už jenom devadesát osm, studente!“

Tak mi jich vysázel prvních deset. Měl jsem zadek jako v ohni. Ty kožené prameny byly těžké a cítil jsem každý z těch šesti, jak se mi štiplavě podepisuje do kůže mého zadku.

„Klekni si do kouta, za chvíli budeme pokračovat,“ rozhodl. „A ruce za hlavu!“

Klečel jsem asi pět minut, než mě vyzval, abych se zase ohnul přes komodu.

„Pevně se chytني, další desítku ti vysázím trochu rychleji, ať tu nejsme do večera,“ rozhodl. „Ale běda, jestli se pustíš, začneme od začátku!“

Chytil jsem se tedy vzdálenějšího okraje komody, rozhodnut se nepustit, ať se děje cokoliv.

Vychovatel se opět rozpřáhl a začal tvrdě mrskat můj zadek.

„Ááááá! Áu!“ vyrážel jsem ze sebe.

„Neřvi! Nebo ti ještě přidám!“ pohrozil vychovatel.

A vysázel mi celou tu desítku na holou.

Držel jsem se křečovitě té komody a jediné, co mě přimělo neuhnout bylo vědomí, že těch ran bude skutečně jenom deset.

„Padej do kouta!“ přikázal vychovatel a já se opět ocitl na hanbě s rukama za hlavou.

Zbývalo mi ještě osmdesát ran. Nevěděl jsem, jak to vydržím, protože už teď jsem měl zadek jako v ohni.

„Pojď, pomůžes mi s lavicí,“ rozhodl vychovatel, když se mu zdálo, že klečím v koutě už dostatečně dlouho.

Přinesli jsme z předsíně dřevěnou lavici s kovovou konstrukcí. Je asi metr dlouhá a slouží zároveň i jako botník. Donesli jsme ji doprostřed pokoje.

„Lehni si!“ přikázal mi vychovatel.

Položil jsem se na lavici, je jasné, že jsem se a ni nevešel celý, ležel jsem na ní jen od hrudníku po kolena, hlavu a konec nohou jsem měl ve vzduchu.

Chytil jsem se kovových nohou lavice a snažil jsem se zapřít, abych se při výprasku co nejméně hýbal.

„Kolik máš ještě dostat ran, studente?“ zeptal se vychovatel.

„Ještě osmdesát, pane vychovateli,“ odpověděl jsem.

„Teď dostaneš patnáct ran! A drž, jinak dostaneš celý výprask od začátku!“ pohrozil.

Pevně jsem se chytl a přistála dvacátá první rána.

„Ááááúúú!“ vykřikl jsem, protože byla hodně štiplavá. Na lavici se výprask snášel líp, než když jsem byl ohnutý přes komodu, ale rány byly o hodně silnější, protože dopadaly na můj zadek kolmo a plně jsem pocítil váhu těch vcelku dost těžkých pramenů skotského biče.

Snažil jsem se moc nekřičet, ale nešlo to. Tak jsem aspoň zatnul zuby, abych ty výkřiky trochu utlumil.

Padla patnáctá rána.

„Áááá! Uff! Ach, ach!“ zkoušel jsem se vydýchat.

„Vztyk a do kouta!“ rozkázal vychovatel.

Opět jsem se ocitl v koutě s rukama za hlavou, ale tentokrát tam byla připravená vařečka. Nejdřív jsem si myslel, že s ní také dostanu výprask, ale...

„Kleknout na vařečku!“ rozhodl vychovatel a já si klekl na rukojeť té vařečky, takže mě tlačila do kolen. S rukama za hlavou jsem tak klečel asi deset minut, až jsem ta svá kolena začínal opravdu cítit.

„Vstaň!“ přikázal mi vychovatel.

Vstal jsem z té vařečky a šel zpátky k lavici.

„Ohnout přes lavici!“ přikázal vychovatel a naznačil mi jak.

Ohnul jsem se přes lavici, tentokrát kolmo k její ose, takže dlaně a chodidla jsem měl na zemi, zadek vystrčený.

„Kolik máš ještě dostat?“ položil mi kontrolní otázku vychovatel.

„Ještě šedesát pět, pane vychovateli,“ odpověděl jsem.

„Tak vystrč pořádně!“ přikázal mi.

A opět všech šest pramenů skotského biče dopadalo na můj zadek. Snažil jsem se nekřičet, protože jsem neměl zájem na tom, aby někdo slyšel moje nářky historka o mém trestání se šířila mezi škodolibými zvědavci.

„Ááááúúú! Úúúúú! Prosím, už dost, pane vychovateli!“ vyrážel jsem ze sebe skrz zuby, ale nebylo mi to nic platné.

Práskla patnáctá rána a já si šel opět kleknout na vařečku.

„Pěkně rudou tu prdel máš, studente!“ zhodnotil vychovatel. „Nebylo raději lepší se učit a plnit si svoje školní povinnosti?“

„Bylo, pane vychovateli,“ přiznal jsem.

Po dalších deseti minutách na vařečce mě vyzval, abych se postavil.

„Tak kolik nám zbývá?“ zeptal se.

„Ještě padesát, pane vychovateli,“ odpověděl jsem.

„Viděl jsem u tebe v pokoji fotbalový míč. Přines ho,“ rozhodl.

Donesl jsem tedy z pokoje fotbalový míč a on ho položil na lavici.

„Leni si!“ přikázal mi.

Položil jsem se na lavici, míč jsem měl pod páneví, takže se mi dobře vyšpulil zadek.

„Míč bude pořád na lavici, jestli ti spadne, začne výprask znova! Rozuměl jsi?!“ tázal se vychovatel.

„Ano, pane vychovateli,“ odpověděl jsem.

Snažil jsem se pevně se rukama chytit lavice a přitisknout k ní kolena, protože ten míč mi moc jistoty nedával.

„Dostaneš deset ran!“ rozhodl.

To se mi trochu ulevilo, že jich nemá být víc, deset přece jen vydržím líp než patnáct.

Silné a těžké prameny skotského biče práskaly o můj zadek.

„Áááá! Au!“ dával jsem najevo svou bolest, ale zároveň jsem se zapřel tak, abych ten výprask vydržel, aniž by mi míč spadl na zem.

„Tak mazej zase do kouta!“ rozkázal vychovatel, když dokončil výprask.

Tentokrát jsem musel na vařečce klečet patnáct minut a kolena jsem už opravdu hodně cítil.

„Víc, než polovinu trestu máš za sebou,“ zhodnotil vychovatel, „ale zároveň to horší tě ještě čeká!“

Klečel jsem na vařečce, s rukama za hlavou a přemýšlel, co asi bude následovat.

Po patnácti minutách mě z klečení vysvobodil.

„Pojď do svého pokoje!“ přikázal mi.

Odsunul mou kovovou postel ode zdi, aby byla přístupná z obou stran. Sundal z ní polštář a deku. Deku pak složil do čtverce a položil ji zhruba do poloviny matrace.

„Polož se!“ přikázal mi.

Položil jsem se na břicho na postel, zadek vyšpulený přes tu složenou deku. Pak donesl kousky provazu, asi prádelní šňůry, donesl si je nejspíš už s sebou. Přivázal mi ruce za zápěstí a nohy za kotníky k čelům postele. Do pusy jsem dostal roubík, vyrobený nejspíš z nějakého velkého kapesníku nebo jiného kusu látky, měl velký uzel, který spočinul v mojí puse a další uzel mi udělal za hlavou, aby mi z pusy nevypadl.

Nakonec ještě vzal dva větší kusy provazu, kterými mě uvázal k posteli ještě nad a pod zadkem. Byl jsem tak téměř dokonale znehybněn.

„Teď dostaneš zbývajících čtyřicet ran,“ informoval mne.

Protestovat jsem nemohl, protože jsem nemohl mluvit. A kdybych mohl, nebylo by mi to nejspíš nic platné.

Postavil se z jedné strany postele a začal mi tvrdě mrskat můj, už před tím dost zbitý, zadek.

Rány práskaly jedna za druhou, bolelo a páliło to jak čert, chtěl jsem křičet, chtěl jsem utéct, ale nešlo to. Provazy mi bránily v jakémkoliv pohybu, přes roubík byly slyšet jen tlumené výkřiky a možná nejvíc

byl slyšet ten skotský bič, jak pravidelně práskal o můj zadek a nechával za sebou temně rudá, až krvavá jelita, o kterých jsem v tu chvíli ještě nevěděl.

Byl to snad nejhorší výprask v mém životě. Měl jsem pocit, že těch ran není padesát, ale snad dvě stě a že to nejspíš nikdy neskončí.

Konce jsem se však dočkal. Vychovatel mě přestal mrskat. Chvíli mě nechal ležet, pak mi vyndal z pusy roubík a nechal mě chvíli ležet.

Vzlykal jsem, ačkoliv jsem si před tím vůbec neuvědomil, že brečím.

Pak mě vysvobodil z toho uvázání a poslal mě ještě naposledy do kouta, kleknout si na vařečku.

Klečení už ale nebylo dlouhé, jistě ne delší než deset minut.

Vyzval mne, abych si sedl opět ke stolu. Seděl jsem nahý naproti němu.

„Doufám, že ses dnes řádně poučil a budeš si své školní povinnosti ve druhém pololetí plnit lépe,“ pronesl.

„Ano, pane vychovateli, to budu,“ odpověděl jsem.

„To jsem rád, protože jinak bych tě musel zmrskat znovu. A myslím, že podruhé by to bylo mnohem horší!“ zhodnotil.

Pak mi přede mne přisunul znovu tu krabičku, ze které jsem před tím vyndal ten bič a svůj vyneseny trest a řekl: „Máš tam ještě jeden dárek!“

A skutečně, byla tam ještě jedna obálka a v ní lístek.

Jestli dostanu ještě nějaký další výprask tak to určitě nepřežiju, pomyslel jsem si, když jsem na tom svém zadku mohl sotva sedět, jak moc mě bolel.

Naštěstí na lístku nebyl napsán další trest. Byl to jakýsi poukaz.

„Přečti, co je tam napsáno,“ vyzval mě vychovatel.

„Poukaz na doučování ve druhém pololetí tohoto školního roku, každou středu, u pana Šubrta,“ přečetl jsem z lístku.

O panu Šubrtovi jsem už slyšel. Byl pověstný tím, že vyučuje dle starých metod, vyžaduje od žáků, aby nosili školní uniformy jako za starých časů a za nedostatky je bije rákoskou na holý zadek. Dokonce jsem o něm kdysi slyšel od jednoho staršího spolužáka, že k němu rodiče posílají nevladatelné syny na převýchovu.

„Znáš pana Šubrta?“ otázal se vychovatel.

„Neznám, pane vychovateli, už jsem o něm slyšel,“ připustil jsem.

„Myslím, že se ti u něho bude líbit, takové doučování bude jistě mít svoje výsledky,“ zhodnotil.

„Děkuji za dárek, pane vychovateli,“ poděkoval jsem, i když jsem z toho dárku až takovou radost neměl.

„Už půjdu,“ rozhodl vychovatel, „a ty se koukej učit a plnit si svoje povinnosti, studente, jinak tě čeká další mazec!“

„Ano, pane vychovateli,“ slíbil jsem.

„Slibuješ?“ ujišťoval se vychovatel.

„Ano, slibuju, pane vychovateli,“ odpověděl jsem, i když jsme oba věděli, že už několikrát zůstalo jen u slibů a kdyby to tak nebylo, možná by se ten dnešní výprask ani nekonal.

Jako kdyby uhádl moje myšlenky povídá: „Po výprasku se ti to slibuje, ale uvidíme, jak si povedeš po Novém roce! Ty potřebuješ mrskat pravidelně, aspoň jednou týdně! Tak často se ti věnovat nemůžu, ale stavím se tu ještě na začátku příštího roku, až nebudou vaši doma, tak se na to připrav!“

Po těchto slovech odešel, já se oblékl a čekal na rodinu, až se vrátí z vycházky. Všechno jsem uklidil tak, aby nikdo nic nepoznal.

Pak přišli a ptali se mě: „Tak co? Byl tady pan vychovatel?“

„Ano, byl,“ odpověděl jsem.

„A co ti přinesl za dárek?“ chtěli vědět.

„Nějaký poukaz na doučování,“ odpověděl jsem.

„To je od něho milé, takový dárek ti určitě prospěje. A to je všechno, co jsi od něho dostal?“

„Ano, to je všechno,“ odpověděl jsem zdvořile a dál jsme se již věnovali jen štědrovečerním radostem.

Celé svátky jsem se ale v noci budil, nejen proto, že mě bolel zadek, ale také proto, že jsem měl občas divoké sny.

